

ningvejen og „Kaalgaardsvig“. Arealet omfatter kun 11 Tdr. Land, og af dette Areal har der allerede, jeg tror siden 1887, været overladt 4 Tdr. Land til Silkeborg Kommune mod en fast aarlig Leje, for at man der kunde have et Traktørsted og samle Folk ved forskellige Lejligheder, ikke alene ved festlige Lejligheder, men ogsaa f. Eks. ved Dyrskuer og lignende. Det er Kommunen særligt om at gøre at komme i Besiddelse af dette lille Skovstykke, fordi den derved kan foretage Regulering saavel ved Vejen som med Hensyn til forskellige Kloakforhold, og fordi den mener ved Reguleringen at kunne finde et Terrain langs med den nordlige Side af Vejen, der kunde egne sig til at benyttes til Byggegrunde. Det er i øvrigt kun et ganske smalt Terrain, der ligger langs Vejen; derfra svinger det gennem et stærkt Bakkedrag ned til Søen, og der er saa ned til Søen et ganske fladt Plateau, som har været benyttet til Fester, Dyrskuer o. s. v., og det er Kommunens Hensigt at lade dette Areal ligge urørt, saaledes at det fremtidig kun bliver benyttet i det samme Øjemed, som det tidligere er blevet. For Silkeborg Skovdistrikt har dette lille Skovkompleks ingen Betydning. Det ligger ganske afsondret fra de andre Skove, og paa Grund af, at det benyttes som Lystskov for Silkeborg, er det ret vanskeligt der at foretage Kulturer, som vilde være nødvendige, naar det skulde drives paa den Maade, hvorpaa Forstvæsenet i det hele taget maa ønske at drive de Skove, der ligger under dets Ressort. Købekontrakten om Salget er ikke ganske afsluttet; der mangler endnu forskellige mindre Poster deri. Men jeg har ment, at det var rigtigt allerede nu at indhente Rigsdagens Samtykke til, at Salget maa finde Sted. Jeg anbefaler dette lille Lovforslag til Tingets Velvillie.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Justitsministeren fremsætter Forslag til Lov om Udvidelse af Sindssygeanstalten i Viborg.

Justitsministeren (Goos): Justitsministeriet har i de sidste Aar gentagne Gange faaet Oplysninger og indtrængende Anmodninger om at søge at fremskaffe større Anstaltsplads paa Statens Sindssygeanstalter, end der er til Raadighed. Disse Oplysninger foranledigede Ministeriet til i

1897 at nedsætte en Kommission til at overveje dette Spørgsmaal i sin Helhed under Forsæde af den nu afdøde Dekan i det kgl. Sundhedskollegium og med Statsanstaltnernes Overlæger som Medlemmer. Denne Kommission afgav sin Betænkning allerede i Marts 1898, og dens Udtalelser ville findes aftrykte som Bilag til det Forslag, som jeg her skal have den Ære at fremsætte. Kommissionen kom til det Resultat, at der paa de nu bestaaende Statsanstalter ved at anspænde dem til det yderste i det hele kunde tilvebringes ca. 2,000 eller 2,060 Anstaltspladser, men at det, der vilde trænges til, var et Antal af ca. 3,000 Anstaltspladser, naar man ikke skulde komme i den Nødvendighed at afvise navnlig helbredelige Patienter. Med Hensyn til Maaden, hvorpaa dette Antal skulde naas, overvejede saa Kommissionen yderligere, om det skulde tilstræbes, at det skete paa en Gang, eller om det skulde ske efterhaanden, og kom til det sidste, jo i og for sig rimeligere og sparsommeligere Resultat, nemlig at det bør ske successive, saaledes at man omtrent hvert 6te Aar skaffede en Forøgelse af 300 Anstaltspladser. Den undersøgte dernæst nærmere, hvorledes den nu øjeblikkelige foreliggende Trang skulde afhjælpes, og undersøgte særlig det Spørgsmaal, om det burde ske ved Oprettelsen af en ny, mindre Anstalt, beregnet altsaa paa ca. 300 Patienter, eller ved en Udvidelse af den nu bestaaende Sindssygeanstalt i Viborg. Det forholder sig med Hensyn til denne Anstalt saaledes, at den er oprettet i Henhold til Loven af 4de Maj 1875, men den blev kun bestemt for uheldredelige sindssyge, de i aandelig Henseende lavest sunkne sindssyge. Denne Begrænsning foreslaar Kommissionen ophevet, og den foreslaar Anstalten ved Nybygninger udvidet til at omfatte saavel helbredelige som uheldredelige sindssyge lige som de andre Anstalter. Det vilde i hvert Tilfælde ikke alene i Henseende til Driften, men ogsaa i Henseende til det første Anlæg blive billigere end at oprette en ny, selvstændig, mindre Anstalt, og det havde dernæst ogsaa meget store Fordele for de sindssyges Behandling, fordi den Tanke at indskrænke Behandlingen paa en bestaaende Anstalt til de lavest sunkne alene, i flere Henseender, som nærmere ere skildrede, frembød store Misligheder og fremkaldte Ulemper, som man søgte og burde søge at undgaa. Dens Indstilling blev derfor den, at der skulde foretages en Udvidelse af den bestaaende Sindssygeanstalt i Viborg, saa at den bestemtes til at